

Prolog

Patnáct let je dlouhá doba.

Za patnáct let se člověk stihne narodit, naučí se chodit, mluvit, zacházet s počítačem, o něco později pak i číst, počítat a chodit na záchod, a ještě později rvát se a milovat. Potom, časem, přivede na svět nové lidi, zatímco ty staré vyprovodí do temnoty.

Za patnáct let si vrahové ve vězeních se zvýšenou ostrahou projdou všemi kruhy pekla a dostanou se zpátky na svobodu. Někdy bez špetky temnoty v duši. Jindy bez špetky světla.

Za patnáct let i ten nejobyčejnější člověk několikrát radikálně změní svůj život. Opustí rodinu a založí novou. Vystřídá dvě, tři, čtyři práce. Zbohatne a zchudne. Navštíví Kongo a začne odtamtud pašovat diamanty nebo se přestěhuje do zapomenuté vesničky v Pskovské oblasti a pustí se do chovu koz. Propadne alkoholu, získá další vysokoškolský titul, stane se buddhistou, vyzkouší drogy, naučí se pilotovat letadlo, vyrazí do Kyjeva na Majdan, kde dostane klackem po hlavě, načež odejde do kláštera.

Prostě za patnáct let se ti může stát leccos.

Pokud jsi člověk.

... ale pokud jsi patnáctiletá holka, je ti naprosto jasné, že se ti zatím nic zajímavého nestalo.

Nebo skoro nic.

Kdyby někdo přesvědčil Olgu Jalovou, aby si s ním otevřeně promluvila (ještě před pěti lety by se to mohlo povést mamince a před třemi babičce, teď už ale nikomu), řekla by mu o sobě tři zajímavé věci.

Za prvé, šíleně nenávidí svoje jméno a příjmení!

Olja Jalová! To nevymyslíš... Jako malá dostala přezdívku Olja-Jalo, podle holčiček z prastarého dětského filmu.

Ale to nebylo to nejhorší. Film byl koneckonců fajn (přinejmenším podle sedmileté Olji), a dokonce se hrdinkám-dvojčatům i trochu podobala. Olja-Jalo? Proč ne.

Jenže jednou, asi tak ve čtvrté třídě, někoho ze spolužáků napadlo..., no někoho..., to se tak někdo má, desetiletý blondatý hezounek, jedničkář, který má bohaté rodiče, lidé ho milují a jmenuje se Sokolov..., takže někoho ze spolužáků napadlo najít si na internetu, co které příjmení znamená...

A pak člověk zjistí, že Jalová je prostě kráva bez telete. Neplodná kráva. A *neplodná kráva* se pak stane jeho přezdívkou od čtvrté do šesté třídy. Někdy se to zkrátí jen na *krávu*, jindy z toho vznikne *ne-kra*. A těch příkoří a slz je tolik, že člověk radši zůstane doma, čte si a baští sušenky a popíjí čaj, dokud skutečně nenabude rozměrů „krávy“...

Za druhé – tím nejdůležitějším v životě Olji Jalové (nebo Olji-Jalo, jak si sama v duchu říkala) byl hokej. Opravdový hokej s pukem. Ženský. Přesněji řečeno dívčí. Do oddílu přišla náhodou. Poté, co se jí jednou zničehonic zdálo o tom hajzlíkovi Sokolovovi, před kterým se bůhvíproč ocitla úplně nahá, a krasaveček Sokolov (na třináct let byl vysoký a nechutně pohledný) se pitvořil, zakrýval si dlaněmi oči a posměšně cedil skrze zuby: „Kráva...“

Buď prostě nastal ten správný čas, nebo to byl právě hokej, co Olja potřebovala – za půl roku z ní všecken přebytečný tuk zmizel a za rok, to jí bylo čtrnáct, byla Olja hvězdou ruské juniorské reprezentace.

A najednou se ukázalo, že pod těmi oplácanými tvářičkami a tlustými stehny se skrývá vysoká (v patnácti Olja předrostla všechny ve třídě, a když si ji trenér prohlédl, zamračeně jí pohrozil: „Na basket tě nepustím, s tím nepočítej!“), pevně stavěná (to bylo vlastně spíš k smíchu – začalo to nějakou nesmyslnou hádkou a Olja si ani nevšimla, jak poslala dva spolužáky k zemi, kde polekaně seděli, dívali se na ni a báli se zvednout) mladá žena (skutečně už mladá žena – když Olja lezla ze sprchy, prohlížela se v zrcadle a usmívala se, protože věděla, že žádný blbeček, jehož jméno ani nechce znát, se při pohledu na ni ušklíbat nebude).

A to třetí, co bylo v jejím životě nejdůležitější, se právě mělo stát. Olja šla s rukama v kapsách (byl mráz, ale rukavice se jí nechtělo natahovat) kolem olympijského stadionu, za nímž se tyčily nedostavěné minarety hlavní městské mešity, a pak kolem pomenšího pravoslavného chrámu. Byl časný večer, lampy všude svítily, ale ačkoli to bylo v centru, lidí na ulici bylo pomálu. Moskva už si odvykla od pravých ruských mrazů, dneska stačí minus patnáct, a lidi už se rozběhnou domů nebo se schovávají v autech...

Tak teď touhle uličkou, pak do podchodu a už je tu druhá strana třídy Míru. Pak takovou postranní uličkou, kudy rachotí tramvaje, a do vysokého obytného domu s mohutnou krépidómou (ty tři roky zběsilého čtení nebyly nadarmo, Olje uvízla v hlavě spousta nejrůznějších slov i informací). Právě v tomhle domě bydlel ten hajzlík Sokolov. Krasaveček Sokolov. Její a jenom její Oležka Sokolov!

Chodili spolu už půl roku, ale nikdo o tom nevěděl. Ani ve škole, ani ve sportovním oddílu. Ani máma s babičkou to nevěděly.

Na to byli Olja Jalová a Oleg Sokolov až příliš dlouho na kordy.

Ale teď... ne, ne teď..., od zítřka už Olja nic tajit nechce. Zítřa přijdou s Olegem do školy spolu.

Dneska u něj totiž zůstane přes noc. Olegovi rodiče jsou pryč. A babička s mámou jsou přesvědčené, že Olja zůstane po tréninku u kamarádky.

Zatímco ona zůstane u Olega.

Už se rozhodli. Dřív se jen líbali... Ten večer v poslední řadě v kině se nepočítá, i když Olegovy ruce měly vlastní vůli...

Teď to ale všechno bude opravdu. Už jim je patnáct a nemít v tomhle věku zkušenosti se sexem je ostuda. K smíchu. Holky z oddílu se sice taky ještě s nikým nemilovaly, ale ty na to prostě nemají čas ani sílu. I ve škole teď toho mají spoustu... Ale stejně, patnáctiletých panen a paniců moc není.

V tomhle měla Olja jasno, prostudovala si to na internetu, a tři roky nepřetržitého čtení člověku přinesou nejen znalosti navíc, ale taky nenáležitě podpoří víru v psané slovo.

Kdesi v hloubi duše (která se teď podle všeho tetelila někde v břiše) se ovšem ozýval takový nenápadný ledový strach. Možná i pochybnost.

Oležku měla ráda. A líbat se s ním bylo super. I objímat se. A... no a... chtěla by víc. Dobře věděla, jak to chodí... jak to má být..., z internetu...

A Olja si to vlastně přála.

Jen si nebyla jistá, jestli teď, nebo později? A s Olegem, nebo s někým jiným? Už ale slíbila, že přijde. A Olja Jalová nerada rušila své sliby.

... ulička ji přivítala studeným větrem, vanoucím od Tří nádraží, a taky nečekanou tmou. Nečekanou proto, že lampy svítily a z oken obytných domů i vývěsních štítů obchodů se linulo světlo. Z nějakého důvodu však tohle světlo tmu nedokázalo rozehnat..., drobounká světýlka jako by zamrzla v noci, byla jasná, ale bezmocná, jako by to byly jen vzdálené hvězdy na nebi.

Olja se dokonce na okamžik zastavila. Ohlédla se.

Co je to za pitomost? Vždyť jsou to sotva tři minuty pěšky. A když poběží, tak minutu. Měří stopětasedmdesát centimetrů a svaly má větší než kdejaký kluk. Je v centru Moskvy, v sedm hodin večer a kolem je spousta lidí, kteří se vracejí domů.

Čeho se bojí? Prostě se bojí jít k Olegovi! Nedokáže ani dodržet vlastní slovo! Něco naslibovala a teď se toho lekla jak malá holčička. A přitom už je dospělá žena... nebo skoro dospělá... skoro žena...

Olja si popotáhla pletenou čepici s bambulí, sportovní tašku si přes rameno přehodila pohodlněji (ručníky, čisté kalhotky a balíček dámských vložek - Olja měla takové tušení, že zítra by se jí mohly hodit) a přidala do kroku.

* * *

... policejní podporučík Dmitrij Pastuchov zrovna nebyl ve službě. A v okamžiku, kdy se se zdviženou rukou pokoušel chytit taxíka na rohu Protopopovské a Astrachaňské, na sobě ani neměl uniformu. Důvod, proč se Dima Pastuchov

v tuto hodinu vyskytoval právě tady, by mohl rozladit jeho ženu, a tak se nebudeme pouštět do detailů. Na Dimovu obranu se dá říci pouze to, že v ruce měl krabičku Raffaela a kytici z automatu z levného supermarketu Billa.

Květiny a bonbóny nekupoval Dima své ženě často, tak jednou dvakrát do roka. Což je v tuto chvíli polehčující okolnost.

„Cože, pět set?“ dohadoval se energicky Dima. „Tři stovky jsou víc než dost!“

„Znáš vůbec ceny benzínu?“ odpovídal se stejnou vervou jižanský řidič, který seděl za volantem ošuntělého fordu. Přestože podle zevnějšku na Rusa nevypadal, jeho ruština byla čistá a na úrovni. „Zavolej si normálního taxíka, levnějc tě nikdo nevezme.“

„Proto taky chci jet s tebou,“ nedal se vyvést z míry Dima. Vlastně byl s pětistovkou rublů morálně srozuměn, nebylo to zrovna blízko, ale zvyk velel smlouvat.

„Čtyři sta,“ ukončil to jižan.

„Tak jedem,“ řekl Dima, ale ještě než zaplul do auta, přelétl pohledem ulici. Jen tak. Žádný zvláštní úmysl v tom nebyl.

Holčina stála pět kroků od něj. Vrávorala a dívala se na Dimu. Děvče bylo vysoké, pěkně rostlé a v pološeru by si jí klidně mohl splést s dospělou ženou, ale světlo pouliční lampy jí dopadalo přímo na dětskou tvář.

Neměla čepici a vlasy měla rozčuchané. Z očí se jí řinuly slzy. Krk měla zakrvácený. Lyžařská nylonová bunda byla čistá, ale na světle modrých džínách se zračily krvavé šmouhy.

Pastuchov mrštil krabičkou s bonbóny i kytkou na sedadlo a vrhl se k dívence. Řidič, který dívence rovněž spatřil, barvitě zaklel.

„Co je s tebou?“ vyhrkl Pastuchov a chytil dívku za ramena. „Jak ti je? Kde je?“

Z nějakého důvodu nepochyboval, že dívka mu hned ukáže „kde je“, on toho parchanta dožene, zatkne a během zadržování mu při troše štěstí něco zlomí nebo ukopne.

Ale dívka se tiše zeptala:

„Vy jste policista, je to tak?“

Pastuchov, kterému hned nedošlo, že na sobě nemá uniformu, přikývl:

„Jsem. Jistě, jsem. Tak kde je?“

„Odvezte mě, je mi zima,“ poprosila úpěnlivě dívka.
„Odvezte mě, prosím.“

Násilník tu nebyl. Řidič vylezl z auta a popadl baseballovou pálku (ačkoli, jak je známo, se v Rusku baseball příliš nehraje, pálek se tu prodá stejně jako v USA). Manželský pár, který si to kráčel po Astrachaňské, uviděl holčinu, Pastuchova a řidiče a okamžitě zaplul do supermarketu. Zato kluk s aktovkou, který šel směrem k nim po Protopopovské, se zastavil a vzrušeně vykřikl – znělo to tak radostně, že Pastuchov na okamžik zapřemítal o v Bibli opěvované prospěšnosti tělesných trestů při výchově dětí.

„Teď nemůžeš opustit místo činu...“ začal Pastuchov.

A zarazil se.

Všiml si, odkud tekla krev.

Na dívčině krku byly dvě maličké dírky.

Dvě stopy po kousnutí.

„Jdeme,“ rozhodl se a vlekl dívku k autu. Ta se nijak nebránila. Jako by společně s rozhodnutím, že mu důvěřuje, přestala o čemkoli uvažovat.

„Musí na policii...“ řekl řidič. „Nebo do nemocnice... Tady kousek je Sklifosovskýho špitál...“

„Já jsem policajt!“ Pastuchov vylovil jednou rukou z kapsy průkaz a strčil ho řidiči pod nos. „Žádnej Sklif. Už at jsme na Sokolu.“

„Proč tam?“ zeptal se překvapeně řidič.

„Tam sídlí Noční hlídka,“ řekl Pastuchov, když dívku usazoval a strkal jí pod hlavu její vlastní tašku. Dívčiny nohy si položil na klín. Z vysokých „zimních“ sportovních bot začal kapat tající sníh. Krk už nekrvácel. Ještě že upíři po kousnutí slinami zastavují krvácení.

Mizérie ovšem je, že upíři se ne vždycky dokážou zastavit včas.

„Jaká Noční hlídka?“ ptal se vyjeveně řidič. „Bydlím v Moskvě už dvacet let a o něčem takovým nemám páru.“

„To je fuk, stejně si to nebudeš pamatovat,“ pomyslel si Pastuchov. Ale nahlas to neřekl. Koneckonců ani on sám si nebyl jistý, když musel jít za Jinými, že mu nevymažou paměť. Tak aby to nezakřikl.

„Šlápni na to, kámo,“ doporučil řidiči. „Dám ti celej tác.“

Řidič barvitě vylíčil, kam si Pastuchov tu tisícovku může strčit, a přidal.

Dívěnka ležela se zavřenýma očima. Buď upadla do bezvědomí, nebo byla v šoku. Pastuchov se po očku podíval na řidiče, ten ale neodlepoval zrak od cesty. Pastuchov opatrně roztáhl dívence nohy a připadal si při tom jako násilník a zvrhlík.

Džíny byly mezi nohama čisté, nezamazané. Přinejmenším ji tedy nikdo neznásilnil.

Ačkoli má-li být upřímný, sexuální zneužití by z Pastuchovova hlediska bylo daleko menší zlo. Normální.

Část první

Vynucené akce

Kapitola první

„Nějak ses zasekl,“ řekl Geser.

„Kde?“ otázal jsem se.

„Ne kde, ale na čem,“ šéf ani neodtrhl oči od papírů. „Na zadku.“

Jakmile začínal šéf hartusit takhle bez důvodu, muselo ho něco dosti významně rozhodit. Nebyl naštvaný, to je naopak mimořádně zdvořilý. Ani polekaný, protože to je z něj zase smutný poeta. Byl opravdu rozhozený.

„Co se stalo, Borisi Ignatjeviči?“ zeptal jsem se.

„Antone Goroděckij,“ pokračoval šéf stále se sklopenýma očima. „Deset let v oddělení vědy a výzkumu je dost, nemáš ten dojem?“

Zamyslel jsem se.

Tenhle rozhovor mi něco připomínal. Ale co?

„Nějaký stížnosti?“ zeptal jsem se. „Pracuju v zásadě dobře... Operativní práci se taky nevyhejbám...“

„A taky pravidelně zachraňuješ svět, vychováváš dceru, Absolutní kouzelnici, a vycházíš se ženou - Velkou kouzelnicí...“ pronesl kysele šéf.

„A taky snáším šéfa, Velikého,“ odvětil jsem v témže duchu já.

Geser se uráčil zvednout oči. Přitakal.

„Hm. Snášíš. A budeš snášet. Takže, Antone Goroděckij. Ve městě operujou nezaregistrovaný upíři. Sedm napadení během týdne.“

„Krucí,“ řekl jsem. „Denně se cpou, hajzlové... A co naši operativci?“

Geser jako by mě ani neposlouchal. Hrabal se v papírech.

„První oběť... Alexandr Pogorelskij. Třiadvacet let. Prodavač v butiku... svobodný... bla bla bla... Napadli ho za bílého dne u Taganky. Druhá oběť hned další den. Nikolaj Rjo.

sedmačtyřicet let. Inženýr. Preobraženka. Třetí Taťána Iljina. Devatenáct let. Studentka MGU. V Čertanově. Čtvrtá Oxana Šemjakina. Dvaapadesát let. Uklízečka. To se stalo v Mitinu. Pátá byla Nastja Lisicina, žačka, deset let...“

„Hajzlové odporný...“ vydralo se ze mě.

„Za bílýho dne, v Matvejevský čtvrti.“

„Takže se zaměřil na ženy,“ řekl jsem. „Vyzkoušel si to. A teď začal experimentovat s věkem...“

„Šestou obětí je Gennadij Ardov. Šedesát let. Důchodce.“

„Že by byli útočníci dva?“ napadlo mě.

„Je to možný,“ řekl Geser. „Ale jistojistě je jeden z nich žena.“

„Jak to víš? Někdo to přežil a dosvědčil?“ zajímalo mě.

Geser si mé otázky nevšímal.

„Sedmou obětí, v tuto chvíli poslední, je Olja Jalová, žačka, patnáct let. A mimochodem poděkuj svému známému Dmitriji Pastuchovovi. To on ji našel a dovezl okamžitě k nám..., což se ukázalo jako nadmíru užitečný.“

Geser sbalil všechny papíry, sklepnul je do zákrytu a založil do desek.

„Takže některá z obětí přežila?“ zeptal jsem se s nadějí.

„Ano,“ Geser vteřinku posečkal a díval se mi do očí. „Přežili všichni.“

„Jak, všichni?“ vůbec jsem nechápal. „Ale... pak teda... se z nich stali...?“

„Ne. Prostě se z nich nakrmili. Trochu. Jen tu poslední divenku vysáli víc, lékař mluvil o ztrátě nejmíň litru krve. Ale tam je to jasný, holka šla ke klukovi... a zjevně mělo dojít k prvnímu... koitu.“

Je to s podivem, ale Geser při těchto slovech zrozpačitěl. Konečně na jeho rozpaky poukazovalo i to, že namísto slova sex se přidržel ryze medicínského termínu.

„Rozumím,“ přikývl jsem. „Jasně, měla v sobě spoustu endorfinu a pohlavních hormonů. Upíra to, ať už byl jakéhokoliv pohlaví, prostě opojilo. Vůbec se dá mluvit o štěstí, že se odtrhnul... Rozumím, šéfe. Dám dohromady tým a pošlu...“

„To je tvoje práce.“ Geser pošoupl desky přes stůl. „Do pátrání po té upírce... nebo upírech... se pustíš sám...“

„Proč?“ udivilo mě to.

„Protože ona či oni si to přejí.“

„Vznesli nějaký požadavky? Něco nám vzkázali skrze oběti?“

Na Geserově tváři se objevil lišácký úsměv.

„Dá se to tak říct... Chop se toho a jdi. Pokud chceš postupovat klasicky, krev nafasuješ ve skladu. A... zavolej mi, až ti to dojde.“

„A žádný moudro nedostanu?“ zeptal jsem se zachmuřene, když jsem vstával a bral si desky.

„Ne, vsadili jsme se s Olgou, kolik času bude Anton Goroděckij potřebovat, aby pochopil. Ona řekla hodinu, já si stojím za čtvrt hodinkou. Vidíš, jak ti důvěřuju?“

Z Geserovy pracovny jsem vyšel bez rozloučení.

Zavolał jsem mu za půl hodinky, poté, co jsem zběžně prolétl všechny dokumenty, rozložil si je po stole a chvíli do řádků civěl.

„Tak?“ zeptal se Geser.

„Alexandr. Nikolaj. Taťána. Oxana. Našta. Gennadij. Olga. Další oběť by se mohla jmenovat třeba Roman nebo Rimma.“

„Tak přece jsem byl blíž,“ prohlásil samolibě Geser. „Půl hodinky.“

„Zajímalo by mě, kde hodlali sehnat někoho se jménem začínajícím na j?“ zmínil jsem.

„Oni?“

„Řekl bych, že přece jen jo. Že jsou dva, muž a žena.“

„Nejspíš máš pravdu,“ přitakal Geser. „Ovšem co se týče jména... V Moskvě je dost cizinců s neobvyklými jmény. Řekl bych ale, že lepší by bylo, kdybychom to nenechali dojít ani do c.“

Mlčel jsem. Geser to nepokládal.

Já taky ne.

„Tak na co se chceš zeptat?“ ozval se nakonec Geserův hlas.

„Tu upírku, která... před patnácti lety... napadla malého Jegora... Určitě ji popravili?“

„Zničili ji,“ řekl chladně Geser. „Jo. Stoprocentně. Určitě. Sám jsem to kontroloval.“

„Kdy?“

„Dneska ráno. Taky mě jako první napadla ona. Prověř všechno, co máme o možnostech pseudovitalizace zničených upírů.“

Až teď to Geser položil. To znamená, že mi řekl všechno.

Tedy všechno, co jsem potřeboval vědět, samozřejmě. Nikoli všechno, co by se mohlo hodit, nebo všechno, co on sám věděl.

Velcí nikdy nedoříkávají věci až do konce. Já už jsem se to taky naučil. Taky jsem neřekl Geserovi všechno.

* * *

Nemocnice byla v polosuterénu, ve stejném patře jako pokoje pro hosty. Níž byly sklady, vězeňské cely a další potenciálně nebezpečné místnosti, které vyžadovaly dohled.

Na nemocnici se nikdy nijak nedohlíželo. Za prvé je zpravidla prázdná, neboť utrhí-li někdo z hlídačů nějaké rány, náš léčitel je vyléčí za dvě tři hodinky. A pokud ne, znamená to, že pacient už je nejspíš mrtvý.

No a za druhé, každý léčitel je současně taky skutečný vrah-odborník. Stačí obrátit léčebné zaklínadlo naruby, a výsledek bude fatální. Naši lékaři nepotřebují, aby je někdo chránil, ti mohou sami kdekoho ohlídat. Jak to říkal ten opilý doktor a rváč ve staré sovětské komedii? „Jsem doktor! Co způsobím, to taky vyléčím.“

Ovšem teď, když byl v nemocnici pacient, a navíc pacient napadený Temným, umístili ke vchodu ochranku, Arkadije, který předtím, než se před nedávnem přidal k Hlídce, pracoval jako učitel. A zcela v souladu s očekáváními ostatních potvrzoval, že honit se za upíry je daleko snazší než vést hodinu fyziky ve třetáku. Samozřejmě jsem ho znal, jako všechny, kteří v posledních letech prošli výcvikem v Noční hlídce. On mě tím spíš.

U vchodu do nemocničního komplexu jsem se ovšem zcela podle pravidel zastavil. V souladu s nějakými obecnými představami, jak má vypadat uniforma ochranky, měl na sobě Arkadij tmavě modrý oblek (což bylo v zásadě logické).

Vstal od stolu (naštěstí pro ochranku nebyla paranoia až taková, aby musel neustále stát se zaklínadly na rtech), prohlédl mě v běžném světě i v šeru a až poté otevřel dveře.

Všechno podle instrukcí. Před patnácti lety bych to tak dělal taky.

„Kdo je tam s tou dívenkou?“ zeptal jsem se.

„Ivan. Jako normálně.“

Ivana jsem měl rád. Nebyl jen léčitel. Byl léčitel i lékař. Obecně se to nestává moc často, že by se profese Jiných a jejich magické vlohy kryly, třeba z vojáků se téměř nikdy nestávali bojovní mágové. Ovšem léčitelé, jak to znám i od své ženy, lékaři skutečně většinou jsou.

A on byl dobrý lékař. Začínal ještě jako venkovský doktor na konci 19. století. Pracoval kdesi ve Smolenské gubernii. Tam byl taky iniciován a stal se Světlym, s profesí lékaře se ale nerozloučil. Byl ve smolenské, permské i magadanské hlídce, život si s ním pohrál. Po druhé světové válce se dokonce usadil v Rakousku a strávil tam deset let, a i tam pracoval jako lékař. Pak žil také v Zairu, na Novém Zélandu nebo v Kanadě. Potom se vrátil do Ruska a přidal se k moskevské hlídce.

Celkově měl tedy jak životních, tak pracovních zkušeností habaděj. A i jeho vzezření bylo právě takové, jaké by správný doktor měl mít: podsaditý pětačtyřicátník až padesátník, prošedivělý, s krátkými vousy, v přísných brýlích a samozřejmě v bílém plášti (i v šeru) a se stetoskopem na krku. Když ho viděly děti, radostně křičely: „Bolíto!“, a dospělí se rovnou pouštěli do výkladu své anamnézy.

Jediné, co neměl rád, bylo, když se mu říkalo jménem a jménem po otci. Buď si prostě už zvykl, že v zahraničí je jen Ivan, nebo za tím bylo ještě něco.

„Rád tě vidím, Antone,“ potkali jsme se s léčitелеm u dveří do pokoje, on právě vycházel ze své pracovny. „Dostal jsi to ty?“

„Tak, tak, Ivane,“ bezděky mi blesklo hlavou, že náš rozhovor se odvíjí jaksí velmi formálně, jako by to byla scéna z hloupého románu nebo mizerného seriálu. Ještě se zeptat, jak se cítí dívenka... „A jak se cítí to děvče?“

„Už je to lepší,“ povzdechl si Ivan. „Pojďme, dáme si čaj, ne? Ona ještě spí.“

Podíval jsem se skrze skleněné dveře. Dívka opravdu ležela pod dekou se zavřenýma očima. Buď spala, nebo dělala, že spí. Prověřovat ji magicky se mi nezdálo fér, i když ona sama by to nepoznala.

„Jo, dáme,“ řekl jsem.

Ivan rád popíjel čaj, a to ten nejobyčejnější: černý s cukrem a jen někdy s plátkem citronu. Ovšem jeho čaj byl vždycky dobrý; byl to jakýsi neobyčejný, neznámý druh, přitom ale bez bylinek, jaké do čaje rádi přidávají starší lidé.

„Jednou jsem potkal člověka, co házel do čaje lístečky kakostu,“ řekl Ivan, když rozléval silnou esenci. Moje myšlenky ale nečetl, jen byl už dostatečně starý a zkušený na to, aby ho napadlo, o čem přemýšlím. „Příšerný hnus. A navíc ho ty lístečky pomalu trávily.“

„A jak to dopadlo?“ zeptal jsem se.

„Umřel,“ pokrčil rameny léčitel. „Srazilo ho auto. Chtěl ses zeptat na tu dívku?“

„Jo. Jak je na tom?“

„Už je v pořádku. Nebyla v kritickém stavu, dovezli ji sem včas. Je mladá a zdravá. Proto jsem se rozhodl jí nedávat transfuzi. Podpořil jsem krvetvorbu, dostala kapačku s glukózou, použil jsem na ni uklidňující zaklínadlo a dal jí kozlík a srdečník.“

„Proč rovnou oboje, magii i bylinky?“

„No, byla hodně vyděšená,“ Ivan se trochu usmál pod vousy. „Víš, jen pro tvou informaci, lidi, na nichž si pochutnával upír, se zpravidla vyděsí... Největší nebezpečí ale tkvělo ve velké ztrátě krve, v šoku a mrazu. Kdyby ztratila vědomí, mohla se složit někde v tmavém průchodu a prostě zmrznout. Ještě že došla k lidem. A ještě že ji přivezli k nám, budeme mít míň práce se začišťováním. A holka je to zdravá a silná.“

„Policajta ale nechte,“ požádal jsem. „Je náš. Je dobřej!“

„Já vím. Paměť jsem smazal řidiči.“

„Řidiči můžete...“